

Než nař. rozhodnutí konstatuje dále, že podle obsahu těchto živn. oprávnění šlo tu po případě o provozování obchodu ve 4. odst. § 38 uvedeného. Tam jsou ovšem uvedeny tři druhy obchodních živností, totiž obchod se zbožím koloniálním, kořením a zbožím materiálním. Nař. rozhodnutí ovšem neuvádí, která z těchto obchodních živností se ve zmíněný den v B. provozovala. Dle obsahu živn. listu měl Samuel G. oprávnění k provozování obchodu s kořením. Provozoval se tedy v den vyhlášení zákona čís. 26 z roku 1907 v B. obchod s kořením. Následkem toho nebylo možno výjimečného ustanovení 6. odst. § 38 živn. ř. v daném případě použití a nebylo přípustno st-lovu opověď obchodní živnosti vzítí bez předložení průkazu způsobilosti v § 13 a) naznačeného na vědomí a vydati mu živn. list na obchod s jednotlivými druhy zboží, jichž prodej jest dle 5. odst. § 38 vyhrazen majitelům obchodních živností, kteří při opovědi živnosti mají podati průkaz způsobilosti.

Když tedy žal. úřad nař. rozhodnutím zrušil výměr osp-é, kterým opověď st-lova, že bude provozovati v B. obchod s cukrem, kávou, čajem, kořením, minerálními oleji, zbožím materiálním, barvami a pálenými nápoji lihovými v uzavřených lahvích, byla vzata na vědomí a vydán mu příslušný živn. list, ačkoli nepodal předepsaného průkazu způsobilosti, jednal ve shodě se zákonem.

Č. 6314.

Vojenské věci: * Ustanovení § 115 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. o vojenských zaopatřovacích požitcích nezakládá pro stranu právního nároku na povolení k požívání zaopatřovacích požitků v cizině.

(Nález ze dne 15. února 1927 č. 2906.).

Věc: Emilie B. v T. (adv. Dr. Eugen Pštross z Prahy) proti ministerstvu národní obrany (min. m. taj. Dr. Marek Caha) stran zaopatřovacích požitků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-lka je vdovou po lodním kapitánu býv. rak.-uh. vál. loďstva. Ovdověla již před převratem a bydlí od té doby nepřetržitě v cizině. Zaopatř. požitky byly jí po převratu vypláceny voj. pens. likvidaturou v Praze. Výnosem ze 17. prosince 1924 povolilo mno, aby st-lce vypláceny byly voj. zaopatř. požitky v cizině až do odvolání. Zároveň však st-lku vyzvalo, aby nejdéle do 10. ledna 1925 předložila potvrzení příslušného berního úřadu o tom, jaký celkový příjem přihlásila v r. 1923 k dani z příjmu a z čeho příjem ten plynul, a dále aby zaslala úředně ověřený průkaz o tom, z čeho její movitý a nemovitý majetek sestává. Konečně pak podotklo mno, že nebudou-li tato tvrzení zaslána do 10. ledna 1925, bude koncem ledna 1925 výplata zaopatř. požitků až do dalšího rozhodnutí mno zastavena. St-lka žádané výkazy včas nepředložila. Mno vyžádalo si po té zprávu vrchního prokurátora přímých daní v Terstu o majetkových poměrech st-lčiných a na podkladě sdělených dat vyslovilo pak nař. rozhodnutím, že nevyhovuje st-lčině žádosti o povolení další výplaty zaopatř. požitků v cizině a nařídilo, aby výplata těchto požitků byla koncem ledna 1925 definitivně zastavena. —

O stížnosti na toto rozhodnutí nss uvážil:

Zákon ze 17. února 1922 č. 76 Sb., jímž byly upraveny zaopatř. požitky čsl. voj. gážistů a jejich vdov a sirotek, a jenž v §u 104 a 105 obsahuje také předpisy o zaopatř. požitcích pozůstalých po gážistech bývalé armády rak.-uh., rak. neb uh. — a mezi ty st-lka patří — vychází ze zřejmé zásady, že dotyčný voj. gážista nebo jeho pozůstalí mají nárok na nerušenou výplatu zaopatř. požitků jen na tak dlouho, pokud meškají na území republiky čsl. (arg. § 30 lit. c) a § 47 lit. c) a § 104, posl. odst. cit. zák.). Jen výjimečně může mno povolití požívání zaopatř. požitků v cizině (§ 115 leg cit.). Vzhledem k této všeobecné zásadě a vzhledem k dikci § 115, jenž nestanoví nic takového, z čeho by se dalo souditi, že za určitých podmínek snad úřad požívání, t. j. výplatu zaopatř. požitků v cizině povolití musí, dlužno souditi na to, že zákon svěřil rozhodování o tom, zda takové povolení k požívání zaopatř. požitků v cizině v konkrétním případě uděliti třeba, do volné ničím neobmezené úvahy úřadu. Z toho pak následuje, že cit. předpis nedává straně právního nároku na udělení takového povolení. Nezakládá-li však cit. norma st-lce právního nároku na udělení zmíněného povolení, nelze v tom, že úřad její žádosti nevyhověl, spatřovati zásah do jejích subj. práv i když úřad jí nesdělil, jakými úvahami při svém rozhodování se dal svěsti. — — — —

Č. 6315.

Vodní právo. — Řízení před nss-em: Pražská paroplavební společnost nemá na výkon paroplavby na Vltavě subjektivního práva podle § 2 zák. o ss před nss-em stíhatelného.

(Nález ze dne 16. února 1927 č. 2909.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 1770/22 adm.

V ě c: Pražská paroplavební společnost v Praze proti ministerstvu zemědělství (za zúč. Frant. M. adv. Dr. Lad. Machač z Prahy) o zřízení říčních lázní a plovárny na Vltavě v P.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo v cestě rekursní uděleno Františku M. vodoprávní povolení k zřízení říčních lázní a plovárny při ochranné hrázi podolského přístavu v P., při čemž bylo vzhledem k námitkám st-lky vysloveno, že plavba nebude zřízením lázní znemožněna nebo podstatně znesnadněna, poněvadž šířka hladiny mezi plovárnou a protějším břehem . . . ského ostrova měří asi 60 m, což při značné hloubce řečiště v těch místech postačí k projíždění parníků i vorů v obou směrech. Naproti protestu zástupcem st-lky při řízení vodoprávním přednesenému, v němž odmítal jakoukoliv odpovědnost za bezpečnost lázní a jejich návštěvníků i za bezpečnost cestujících na parníku, bylo v nař. rozhodnutí vysloveno, že pokud jde o bezpečnost koupajících se, nastanou u projektované plovárny asi podobné poměry jako u některých jiných říčních lázní pražských, kde v bezprostřední blízkosti lázní jsou přístaviště pro velké i malé parníky, následkem čehož projíždějí tato plavidla ve vzdálenosti pouze několika málo metrů od vnější plošiny plováren, tedy rovněž v místech, kde vodní hladina jest plavci nejvíce oži-